

ЉУБАВНЕ ПРИЧЕ НА НАМЕШТАЈУ

Веселе столице у народном стилу

За уметницу Ану Петровић намештај представља беживотне комаде у простору које она обавезно на себи својствен начин оживи и оплемени

Столице, комодe, ноћне ормариће, наслоне кревета, креденце, трoседе, хоклице и остале делове намештаја уметница Ана Петровић претвара у приче о веселим паровима ухваћеним у љубавном заносу или слаткој чежњи, у неком сеоском окружењу или градском кутку из прошлих времена. Све њено досадашње стваралаштво обележили су препознатљив стил: „наивност“, која није наивна уметност, већ раздрагано вашариште распеваних боја и, наравно, љубав – вечита тема и инспирација.

– Љубав је једина шифра која отвара све тајне сефове наше душе. Једини покретач који нас мотивише да функционисемо у свакодневици. Због тога и сликам парове и њихове тренутке ситних задовољстава, јер ти тренуци заправо и чине живот испуњеним и вредним живљења. Они не размишљају шта ће бити после јер их проживљавају сада и памте као лепе – тумачи своје надахнуће ова шармантна и оригинална дизајнерка,

која је изложбом у галерији Етнографског музеја, под називом „Истина о љубави“, представила предмете сврстане истовремено у ликовну и примењену уметност, оплеменење на њој својствен начин.

Та задовољна и раздрагана лица заљубљених парова први пут су заблистала на столицама београдског етно-ресторана „Дача“. Ана се тада пријатно изненадила колико су се људима допали мотиви које је осликала. Једни су се вероватно у њима препознали, а други су могли да претпоставе какав је то догађај био по оптимизму који из њих зрачи.

У истом духу 2004. године уследила је и њена прва изложба столица у Етнографском музеју у Београду. За Ану је она значила само једну од фаза у стваралачком раду. Није ни сањала да ће њена дела приметити и Емир Кустурица и убрзо јој понудити да у Мокрој Гори на Међавнику оплемени још неколико сличних стварчица у Дрвенграду.

– Сарадња са Емиром Кустурицом је обе-

лежила мој живот у сваком смислу. Он је видео каталог са те изложбе коју сам имала у Етнографском музеју и позвао ме да дођем на Међавник. Он је велики човек и уметник и осећам се привилегованом што сам радила са њим. На Међавнику сам научила много о животу и уметности, развила свој стил и почела да се бавим сликањем уз његову подршку и сопствену веру у таланат. Рад на сликарском платну има много већу одговорност од оне коју имате када осликавате предмете примењене уметности. Међавник је за мене нешто као велики катапулт, али се трудим да везивање мог имена за то место остане једна лепа романтична успомена коју ћу превазићи новим и већим изазовима, што је и нормалан пут у развоју каријере – каже уметница која носи ласкаву титулу жене која је осликала читав један град.

Све је почело једноставно и без икаквих наговештаја да ће се тај боравак претворити у бајку налик мотивима са њених слика. Ана је

1) Заљубљени парови су јој вечита тема и инспирација

Фото Зоран Анастасијевић

Ауторка живи живот са својих слика

Стари креденац у новом руху

тамо остала читавих пет година осликавајући сваки кутак Дрвенграда. Скинула је прашину са старих шкриња и онда тим комадима намештаја подарила душу приказујући детаље из живота кроз „здраву простоту“ сеоског народа, увек са двоје заљубљених у главној улози. Да ли заиста верује у љубав на први поглед?

– Једино и верујем у први поглед. И у љубави, и у животу. Имам дар да проценим људе на први поглед. Некада ми је и тешко што та мистерија непознавања некога не траје дуже. И томе ме је Међавник научио. Да људе након неколико минута проценим ко су, какви су и чему се могу надати или очекивати од њих. У љубави исто реагујем – открива ова уметница посебног кова.

За Анине радове с правом су рекли да су то „српски стрипови са пуно хумора у народним стилу“, који репрезентују дух, ведрину и енергију ауторке која их осмишљава.

– Људи и даље имају представу о намештају као нечему што у кући треба да буде изложено као у салону. Мене онда то подсећа на неке беживотне комаде у простору. Зато увек имам потребу да их оживим, како би свакодневно причинјавали задовољство својим власницима – истиче.

Када јој понестане простора на намештају, она љубавне приче осликава на теписима, ћилимима, одећи, обући, задним

лампама, марамама, ешарпама и, како она каже, осталим ситницама. То је, каже, неки логичан след догађаја, с обзиром на то да је 1995. године студије, започете на академији „Ди беле арти“ у Перуђи, завршила на Факултету примењених уметности и дизајна у Београду, одсек Дизајн текстила.

Удвоје је сигурније

– Упоредо са намештајем радим и слике акрилом на платну, осликавам зидове и правим разне предмете примењене уметности. Радо правим сувенире какве ја мислим да треба да буду. То је више неки мој мали програм за свакодневну употребу, а уједно

и за успомену... – каже наша свестрана савговорница.

Мада је и даље у контакту са Емиром Кустирицом, Ана више није на Мокрој Гори и не ради на Међавнику. Сада живи у срцу Шумадије, у свом родном Крагујевцу, јер је, како истиче, то град по њеној мери у сваком смислу. Али, њена уметност не зна за границе. Остајући верна свом стилу, Ана је излагала на више колективних и самосталних изложби не само у Београду и другим градовима Србије већ и у галеријама европских и америчких метропола.

– Моји заљубљени парови су мало изашли из сеоског амбијента. Дотерали су се и кренули у свет. Били су у Чикагу, Њујорку, Вашингтону, Риму, Прагу. Ускоро путујем у Париз. Људи у свету умеју да се радују, моје слике им измамљују осмехе и чине их срећним. А ја управо зато и сликам. Уметност је мој живот и живот је велика уметност. Те две ствари не одвајам. Имам и дивну породицу, мајку, сестру, брата, сестрића, две братанице, снају, човека кога волим и неколико пријатеља са којима се дружим од кад знам за себе. Мени је то довољно и чини ме сигурном и задовољном. Љубав је увек присутна и испуњава ме и инспирише. И све ми је потаман. Ја живим живот са својих слика – закључује Ана.

Дана Станковић

